

РЕШЕНИЕ

№ 371

гр. София, 21.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 15.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8116** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.124, ал.1 ЗДСл.

Образувано е по постъпила жалба от Ц. К. С. от [населено място], чрез пълномощника му адв. П. В. от САК, с която е оспорил Заповед № 1682/22.07.2021 г. на Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с която на основание чл.107, ал.1, т.5 и чл.108 ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение на длъжността „главен експерт“ с ранг I младши в дирекция „Договориране по ПМРСР“, отдел „Договориране по частни мерки“ в ДФЗ, считано от 22.07.2021 г.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Посочва се, че със Заповед №58/22.02.2018 г. на изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“ е било прекратено служебното му правоотношение като държавен служител, на основание съкращаване на длъжността. Тази заповед е била оспорена пред съда от С. и по жалбата му е постановено влязло в сила Решение № 4940/15.07.2019 г. по адм. дело № 2856/2019 г. на Административен съд София- град, с което заповедта е била отменена. Решението на първоинстанционния съд било потвърдено с Решение № 4873/27.04.2020 г. по адм.дело № 12455/2019 г. по описа на ВАС. След явяването му на работа отново последвало прекратяване на служебното му правоотношение още същия ден със Заповед № 1559/26.05.2020 г. на изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, която отново била обжалвана пред съда и впоследствие отменена с Решение № 4958/24.09.2020 г. на АССГ. След отмяната на заповедта, жалбоподателят

подал заявление , с вх. № 02-6500/1626#12 от 19.07.2021 г., в срока по чл.122, ал.1 ЗДСл. Въпреки изразеното желание на жалбоподателя за възстановяване на работа, изпълнителният директор вместо да го възстанови, чрез служителите на Дирекция „Човешки ресурси“ му връчва едновременно Заповед № 1681/22.07.2021 г. за възстановяване на длъжността, която е заемал преди уволнението и Заповед № 1682/22.07.2021 г., с която прекратява служебното му правоотношение на осн. чл.107, ал.1, т.5 и чл.108 ЗДСл, поради обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения, а именно липса на дигитална компетентност. Жалбоподателят посочва, че не му е предоставена възможност да представи документ, удостоверяващ наличието на дигитална компетентност, въпреки, че е записал на екземпляра на оспорената заповед, че притежава такава. На следващо място сочи, че не е ясно какво има предвид органът по назначаване под изискването „дигитална компетентност“ и по какъв начин и с какъв документ се доказва, доколкото такъв не е посочен. Счита, че не е била налице хипотезата на обективна невъзможност по чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение, доколкото не е била налице нова фактическа обстановка, която да е довела до невъзможност за изпълнение на задълженията по конкретната длъжност по причини, непреодолими и за двете страни по правоотношението, които да са били неподвластни на волята им. Соци, че видно от приложените към жалбата доказателства, производството по чл.121, ал.1, т.1 ЗДСл е трето поредно за него, причината за което са действията на органа по назначаване, който въпреки влезлите в сила съдебни решения след възстановяване, веднага прекратява служебните им правоотношения. По тези съображения, подробно аргументирани в жалбата, се иска отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. В., поддържа жалбата. Обръща внимание, че притежава исканата дигитална компетентност, за което има приложено доказателство по делото, което не е оспорено от ответника. Дигиталната компетентност съставлява знания и способности, които жалбоподателят като служител с 15 годишен стаж притежава. По делото нямало доказателство – тест, комисия или дейност, от които да е видно как е установено, че жалбоподателят не може да работи на компютър. Определя това поредно уволнение за грубо заобикаляне на закона от административния орган. Претендира разности по приложен списък в размер на 1400 лева заплатено адвокатско възнаграждение.

Ответникът, изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, чрез пълномощника си юрисконсулт М., в молба, с вх. № 39830/15.11.2021 г., прави изявление по същество за отхвърляне на жалбата като неоснователна и прави възражение за евентуална прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СГП не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната пред административния орган преписка.

Административен съд София-град, I отделение, 6-ти състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

От представените по делото доказателства е видно, че на 19.07.2021 г. Ц. К. С. е депозирал до изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ заявление за възстановяването и допускането му да изпълнява длъжността, заемана преди незаконното уволнение на основание, чл.122, ал.1 ЗДСл. Позовал се е на влязло в сила на 07.07.2021 г. Решение №4958/24.09.2020 г., постановено по адм. д. №5618/2020 г.

на АССГ, с което е отменена Заповед №1559/22.05.2020 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ за прекратяване на служебното му правоотношение на основание чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл.

Със Заповед №1681/22.07.2021 г. на основание чл.122, ал.1 ЗДСл и влязлото в сила съдебно решение, изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“ е възстановил и допуснал на работа Ц. С. на заеманата по служебно правоотношение длъжност „главен експерт“ в отдел „Договаряне по частни мерки“, дирекция „Договаряне по ПМРСР“, Държавен фонд „Земеделие“, с ранг I младши, с месторабота [населено място], бул. „Ц. Б. III, №136, която длъжност служителът е заемал преди издаване на отменената заповед, считано от 22.07.2021 г. Приложена е длъжностна характеристика за заеманата длъжност, утвърдена на 01.04.2020 г.

С оспорената в настоящото производство Заповед №1682/22.07.2021г., изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“ е прекратил служебното правоотношение на жалбоподателя на длъжността „главен експерт“ с ранг I младши в дирекция „Договориране по ПМРСР“, отдел „Договориране по частни мерки“ в ДФЗ, считано от 22.07.2021 г. на основание чл.107, ал.1, т.5 и чл.108 ЗДСл. Като причини за прекратяване на служебното правоотношение е посочил наличие на обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения – не отговаря на специфичните изисквания, предвидени в нормативни актове и в утвърдената от главния секретар на 01.04.2020 г. на ДФ „Земеделие“ длъжностна характеристика за длъжността – не притежава изискуемата дигитална компетентност. Тази заповед е връчена на служителя на 22.07.2021 г.

От съдържанието на представената длъжностна характеристика за длъжността, утвърдена на 01.04.2020 г. и връчена на служителя на 22.07.2021 г. се установява, че в раздел необходими компетентности е въведено изискването и за дигитална компетентност, наред с още шест изискуеми такива.

По делото е представена диплома за висше образование на жалбоподателя с образователно-квалификационна степен бакалавър, издадена от Лесотехническият университет.

От представеното Удостоверение № 067-001/26.05.2021 г г., издадено от ЦПО към Сдружение „Б. форум за развитие“ се установява, че Ц. С. е завършил курс на тема „дигитална компетентност“ в периода 19.05.2021 г. – 21.05.2021 г., което с уведомление, с вх. № 02-6500/1626#17 от 30.07.2021 г. по описа на Държавен фонд „Земеделие“, Ц. С. представя на изпълнителния директор във връзка с оспорената Заповед № 1682/22.07.2021 г. за прекратяване на служебното му правоотношение с ДФЗ.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена срещу подлежащ на съдебно обжалване акт, от лице с правен интерес от обжалването, в качеството му на адресат на акта, с който се засягат негови права и в законоустановения в разпоредбата на чл.149, ал.1 АПК 14-дневен срок за обжалване. Видно от разписката върху оспорената заповед, същата е получена на 22.07.2021 г., а жалбата е подадена на 03.08.2021 г., с оглед на което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на

оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Оспореният в настоящото производство административен акт - заповед за прекратяване на служебно правоотношение, е издаден от компетентен административен орган – изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, съгласно чл. 108 ЗДСл, вр. чл.42, ал.5 от Закона за администрацията и чл.10, т.9 от Устройствения правилник на Държавен фонд „Земеделие“.

Спазено е изискването за форма - заповедта е издадена в писмена форма и съдържа реквизитите, предвидени в нормата на чл.108, ал.1 от специалния закон ЗДСл - посочено е правното основание за прекратяване на служебното правоотношение и придобития ранг на държавна служба. В оспорваната заповед са посочени фактическите обстоятелства, обуславящи обективната невъзможност за изпълнение на служебните задължения, с което от формална страна е изпълнено законовото изискване.

При издаване на заповедта съдът намира, че са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Преди издаване на процесната заповед от органа не са установени всички факти и обстоятелства, от значение за издаването ѝ. Не е предоставена възможност на С. да ангажира доказателства, че притежава документи, удостоверяващи дигитална компетентност, щом като органът е счел, че наличието на този документ е от съществено значение за него. Това е нарушение на общото изискване на чл.35 и чл.36 АПК. За да изпълни законовото изискване за установяване на всички факти и обстоятелства, органът по назначаването, преди издаване на заповедта, е следвало да изиска от служителя и да му даде възможност да представи доказателства, че притежава изискваната дигитална компетентност. Неизпълнението на тези разпоредби е довело и до материална незаконосъобразност на оспорената заповед, доколкото в хода на съдебното производство от представените от оспорващия доказателства се установи, че същият притежава дигитална компетентност. Ответникът не е конкретизирал изискванията си в тази насока, поради което съдът приема, че представените доказателства установяват тази компетентност.

Чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл предоставя право на органа по назначаването да прекрати без предизвестие служебното правоотношение, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява задълженията си извън случаите на чл.103, ал.1, т.3 от закона, визиращ хипотези на трайна неработоспособност. Обективната невъзможност е състояние, възникнало по причини, които са извън волята на страните по правоотношението. В съдебната практика константно се приема, че за да е налице обективна невъзможност по смисъла на чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл е необходимо да са изпълнени три кумулативни условия: а) да е създадена нова фактическа обстановка; б) същата да води до невъзможност служителят да изпълнява задълженията си по длъжностна характеристика и в) причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните по правоотношението. В случая тези предпоставки не са налице.

В тази връзка съдът приема, че посочените от органа по назначаването фактически основания за издаване на заповедта не обосновават извод за наличие на обективна невъзможност служителя да изпълнява задълженията си. Още повече, видно от приложеното към уведомление до ДФЗ, с вх. № 02-6500/1626#17 от 30.07.2021 г. Удостоверение № 067-001/26.05.2021 г г., издадено от ЦПО към Сдружение „Б. форум за развитие“ се установява, че Ц. С. е завършил курс на тема „дигитална

компетентност“. Отделно от това изискването за притежаването на тази компетентност не е ново. Същото е въведено с длъжностната характеристика, утвърдена към 01.04.2020г. Служебното правоотношение за длъжността, на която е възстановен служителът след отмяната му, е било прекратено на 26.05.2020 г., видно от датата на издаване на заповедта за това. Следователно, това изискване е съществувало и към онзи момент. Не е налице и нормативна промяна, въвеждаща изискване за дигитална компетентност и установяването ѝ чрез издадени удостоверителни документи. Наредбата за условията и реда за оценяване на изпълнението на служителите в държавната администрация, определя критериите, по които се извършва оценяването на тази компетентност, като не въвежда изискване за представяне на документи, удостоверяващи тези умения. В самата длъжностна характеристика не е упоменато, че посочените в раздел XI необходими компетентности (аналитична компетентност, ориентация към резултати, работа в екип, комуникативна компетентност, фокус към клиента, дигитална компетентност и професионална компетентност), следва да се установяват с нарочен документ. В хипотезата на чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл промяната в длъжностната характеристика с въвеждане на изискване за допълнителна квалификация не представлява обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения.

От изложеното следва, че по отношение на жалбоподателя не са осъществени материалноправните предпоставки за прекратяване на служебното му правоотношение на посоченото правно основание.

Процесната заповед противоречи и на целта на закона, тъй като е прекратено служебното правоотношение на служител, за чиято длъжност няма нормативно променени изисквания за заемането ѝ, за която служителът притежава необходимите квалификационни умения. Със същата е нарушено произтичащото от Решение № 4958/24.09.2020 г. право на служителя да бъде възстановен на заеманата от него длъжност преди незаконното му уволнение, макар и формално да е издадена заповед за възстановяване, но непосредствено след това служителът е освободен от тази длъжност на ново, несъществуващо основание. Хронологията на прекратяванията на служебното правоотношение на жалбоподателя от ответника – с три поредни заповеди, които съдът при обжалването им установява, че са незаконосъобразни, показва нежеланието на органа по назначаване да се съобрази със законосъобразното положение и принципа за стабилитет на служебното правоотношение, като търси основание да прекрати отношенията със служителя, каквото основание се оказва, че не е налице в никой от случаите, включително и настоящия.

С оглед изложеното обжалваната заповед като незаконосъобразна следва да бъде отменена.

Основателна при този изход на спора е претенцията на оспорващия за присъждане на разноски. От доказателствата по делото се установява, че същите възлизат на 1400 лв., заплатен в брой при подписване на приложения договор за правна защита и съдействие адвокатски хонорар. Ответникът е направил възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК на адвокатското възнаграждение, което съдът намира за отчасти основателно, тъй като не е налице особена фактическа и правна сложност на делото и като съобрази какъв е минималният размер, установен в чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения - 500 лв. От друга страна не бива да се пренебрегва и извършената работа по процесуално

представителство по делото – подготвяне и депозиране на жалба, проучване на делото, подготовка и участие в съдебно заседание и наличието на свободата на договаряне между страните за размера на адвокатското възнаграждение, което не следва да е непременно уговаряно на минимален размер. Съдът намира, че по възражението на ответника следва да намали възнаграждението, което да възстанови ответника, на 900 лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, предл.2 и чл.143, ал.1 от АПК Административен съд – София-град, I отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 1682/22.07.2021 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с която на основание чл.107, ал.1, т.5 и чл.108 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на Ц. К. С. на длъжността „главен експерт“ с ранг I младши в дирекция „Договориране по ПМРСР“, отдел „Договориране по частни мерки“, считано от 22.07.2021 г.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ да заплати на Ц. К. С. с ЕГН [ЕГН] разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 900 лв. (деветстотин лева).

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: